

Igazságosság és igazságszolgáltatás

Az igazságosság dicsérete

Az igazságosság az az igazság, amely tettekben fejeződik ki.

Az igazságosság az erények királynője, amely nélkül minden más elveszíti az értékét, és hibává válik.

Az igazságosság a jóság látható jele.

Az igazságosság az élet törvénye, és minden harmónia alapja.

Az igazságosság mindennek megadja az igazi helyét, mert minden jó a maga helyén és a maga idejében.

Az alacsonyabbrendű dolgok jók az alacsonyabb helyen, tartósságuk miatt. A magasabbrendű dolgok jók a magasabb helyen, világosságuk miatt.

A fájdalom jó a maga órájában, mert megtisztít. A halál jó a maga órájában, mert megszabadít.

Az árnyék jó a nyugalomhoz. A tűz jó a meleghez, és jó a szépség is.

Semmi sem hiábavaló, semmi sem rút, semmi sem hamis, semmi sem piszkos, semmi sem rossz – csak a rendtelenség.

Az igazságosság olyan jó és olyan szép, mint a zene.

Kétféle igazságosság

Csakhogy kétféle igazságosságot ismerünk: a jó igazságosságot – és a másik fajtát.

A jó igazságosság az, amelyik a jót jóval viszonyozza, és megsokszorozza a jót,

a kapott jótettekre jótettekkel felel, ha tud, és köszönetet mond, ha nem tud,

mindenkinek megadja, ami megilleti: tiszteletet a nagyoknak, segítséget a gyengéknek, együttérzést a kicsiknek,

a jóra valókat támogatja, a mértéktelenekeket mérsékletre hívja fel, az eltévedteknak megmutatja a helyes utat, és az elbukottakat ismét talpraállítja.

A másik igazságosság az, amelyik a rosszat rosszal viszonyozza, hogy feltartóztassa a rosszat, és amelyik ily módon folytonosan időt veszít a rosszra, és megsokszorozza a rosszat,

minden gonoszságra, minden mesterkedésre és minden aljasságra kész, ha arról van szó, hogy bűnösöket kell fölfedni és üldözni,

művészi fokra fejleszti a bosszút, módszeresen és éleselméjűen a legrefináltabb büntetéseket találja ki, és

józan számítással adagolja ezek alkalmazását,

felakaszt, eléget, leforráz, izzó fogókkal dolgozik, megfojt, megnyúz, szétmorzsol, testrészeket rép ki, szemet szúr ki, kezét vág le, tagokat ficamít ki, felnégyel, keresztüliszúr, a zsigerekben vájkkal,

tüzes bélyegzővással jelöli meg áldozatait, pellengérré állít, megbecstelenít, megaláz, elítél, elpusztítja a testet és a lelket,

molesztál, lelki terrorban tart, munkanélkülivé tesz, devizában eladósít, szegregál, lejárát,

törvényei, perei, ítélethozatalai, büntetései és kivégzései révén módszerességgel és éleselméjűséggel kapcsolja össze az emberi bestia szorongását és haragját.

Melyik oldalon állunk?

Értjük-e most már Pál apostol komor és rettenetes mondását: „A törvény a bűn ereje”?

Látjuk-e már, milyen utat kell bejárnia az igazságosságnak, amíg majd megfelel annak, amit Jakab apostol „a szabadság törvényének” nevez?

Világos-e már számunkra, hogy miért kellett Krisztust minden formában elítélni, és két bűnöző között keresztre feszíteni? És hogy az emberi igazságszolgáltatás micsoda elutasítása fejeződik ki a kereszt jelében?

Szeretnénk megtudni, hogy melyik igazságosság jellemez minket? Ítéljük meg magunk! Nos: Mit monduk akkor, ha egy félelmetes bűncselekményről esik szó, és teljesen meg vagyunk rémülve?

Mivel fogják büntetni a bűnözőt? Milyen büntetést fognak kiszabni rá, ha egyszer még a halálbüntetés sem lenne elég súlyos?

Vagy pedig azt kérdezzük: Mit lehetne tenni egy ilyen rettenetes gonosztett jóvátétele érdekében? Mit tegyünk ezzel a szerencsétlenül, vagy mit mondjunk neki, hogy ismét tudjon mibe kapaszkodni, megtérjen, és megmentse a lelkét?

A nemes lelkűek dicsérete

Mindazon nemes lelkű emberek, akik az elmúlt évtizedekben sikrasszálltak a kínzás, a testi büntetés, a pellengérré állítás, a kényszermunka és a halálbüntetés megszüntetéséért, és fölléptek a börtönök szanalásáért, valamint a humánus büntetésvégrehajtásért, a fiatalok bűnözők neveléséért, az egykori raboknak a társadalomba való újbóli betagozódásért, a vádlottak kíméletes kezeléséért, az első bűncselekményt elkövetők feltételes szabadlábra helyezéséért, a jószándékú rabok büntetésének enyhítéséért és így tovább – mindezen embereké az a felbecsülhetetlen érdem, hogy fölismerték a bosszúálló igazságszolgáltatás elvetendő voltát, és egyedül, a közvélemény árával szemben úszva ellenállást tanúsítottak azzal szemben. Ők az erőszakmentesség igazi élharcosai, még ha nem nevezik is magukat annak.

Lanza del Vasto

Forrás: L. de V., Definitionen der Gewaltlosigkeit, 24-27.

